

Η γνήσια ταπεινοφροσύνη.

Από το Γεροντικό.

Ο αββάς Δανιήλ διηγήθηκε ότι στη Βαβυλώνα (σημ. Κάιρο) ζούσε η κόρη κάποιου άρχοντα που ήταν δαιμονισμένη. Ο πατέρας της είχε φιλία με κάποιον μοναχό και τον παρακαλούσε για την κόρη του. Εκείνος του είπε: «Κανένας δεν μπορεί να κάνει καλά την κόρη σου παρά μόνο οι αναχωρητές που γνωρίζω. Αν όμως τους παρακαλέσουμε, δεν θα δεχτούν καθόλου να το κάνουν, από ταπεινοφροσύνη. Καλύτερα να κάνουμε το εξής: όταν έρθουν στην αγορά για να πουλήσουν τα εργόχειρά τους, προσποιηθείτε ότι θέλετε να αγοράσετε και καλέστε τους στο σπίτι, για να πάρουν τα χρήματα. Σαν έρθουν, παρακαλέστε τους να προσευχηθούν, και πιστεύω ότι θα γίνει καλά η κόρη σου».

Πήγαν λοιπόν στην αγορά και βρήκαν τον μαθητή κάποιου γέροντα να κάθεται και να πουλά τα εργόχειρά του. Τον πήραν μαζί με τα καλάθια του και τον έφεραν στο σπίτι του άρχοντα, για να πληρωθεί την αξία τους.

Μόλις μπήκε στο σπίτι ο μοναχός, τον συνάντησε η δαιμονισμένη και του έδωσε ένα χαστούκι. Αμέσως εκείνος γύρισε και το άλλο μάγουλο, σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου (Ματθ. 5:39). Αυτό βασάνισε τον δαίμονα, που κραύγασε: «Ω, πόσο πιέζομαι! Η εντολή του Ιησού με διώχνει». Και αμέσως βγήκε από τη γυναίκα, και εκείνη έμεινε υγιής και με τα λογικά της.

Το γεγονός αυτό το πληροφορήθηκαν οι γέροντες και δόξασαν τον Θεό λέγοντας: «Τίποτε δεν καταβάλλει τόσο την υπερηφάνεια του διαβόλου, όσο η ταπείνωση που κρύβεται στην εντολή του Χριστού».

Η αμμάς Θεοδώρα έλεγε:

Ούτε η άσκηση σώζει, ούτε η κακουχία, ούτε οι κάθε λογής κόποι, παρά μόνο η γνήσια ταπεινοφροσύνη. Ήταν κάποιος αναχωρητής που έβγαζε δαίμονες. Τους ρωτούσε λοιπόν: «Με τι βγαίνετε; Με τη νηστεία;» Του απαντούσαν: «Εμείς ούτε τρώμε ούτε πίνουμε». «Με την αγρυπνία;» «Εμείς», του έλεγαν, «δεν κοιμόμαστε καθόλου». «Με τη φυγή στην έρημο;» «Εμείς», του αποκρίθηκαν, «στις ερημιές ζούμε». Και καθώς ο γέροντας επέμενε και ρωτούσε: «Με τι λοιπόν βγαίνετε;», αυτοί ομολόγησαν: «Τίποτε δεν μας νικά, παρά μόνο η ταπεινοφροσύνη».

Ο αββάς Ιωάννης ο Κολοβός είπε ότι η ταπεινοφροσύνη και ο φόβος του Θεού είναι επάνω από όλες τις αρετές.

Ο ίδιος είπε και τούτο: «Αφήσαμε το ελαφρό φορτίο, δηλαδή το να κατηγορούμε τον εαυτό μας, και σηκώσαμε το βαρύ, το να δικαιολογούμε τον εαυτό μας».

Ο αββάς Ξάνθιος είπε: «Το σκυλί είναι καλύτερο από εμένα, γιατί και αγάπη έχει και δεν θα κριθεί».

Επίσης, είπε: «Ο άνθρωπος χρειάζεται την ταπεινοφροσύνη και τον φόβο του Θεού συνεχώς, όπως την αναπνοή που βγαίνει από τη μύτη του».

Ένας γέροντας είπε: «Όποιος έχει ταπείνωση, ταπεινώνει τους δαίμονες. Όποιος δεν έχει ταπείνωση, γίνεται παιχνίδι των δαιμόνων».

Επίσης είπε: «Να μην ταπεινολογείς μόνο, αλλά και να ταπεινοφρονείς. Γιατί είναι αδύνατο να υψωθείς στα έργα που θέλει ο Θεός χωρίς ταπεινοφροσύνη».

Ρωτήθηκε κάποιος γέροντας, πότε αποκτά την ταπείνωση η ψυχή, και αποκρίθηκε: «Όταν φροντίζει για τις δικές της αμαρτίες».

Κάποιος αδελφός ρώτησε έναν γέροντα: «Ποια είναι η προκοπή του ανθρώπου στον δρόμο του Θεού;» Και ο γέροντας αποκρίθηκε: «Η προκοπή του ανθρώπου είναι η ταπείνωση. Όσο δηλαδή κάποιος κατεβαίνει σε ταπείνωση, τόσο ανεβαίνει σε προκοπή».

**Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση ΜΕ' (45), σελ. 430.
Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>